Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

4. marts 2021 *

»Appel – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – afviklingsprocedure – vedtagelse af en afviklingsordning for Banco Popular Español SA – forordning (EU) nr. 806/2014 – artikel 24 – virksomhedssalgsværktøj – artikel 21 – nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter – supplerende kapitalinstrumenter – annullationssøgsmål – delvis annullation – ikke udskillelig karakter – afvisning«

I sag C-947/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 23. december 2019,

Carmen Liaño Reig, Alcobendas (Spanien), ved abogado F. López Antón,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) ved A. Valavanidou, S. Branca og J. King, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte B. Meyring og T. Klupsch samt af abogado F.B. Fernández de Trocóniz Robles,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Wahl (refererende dommer), og dommerne F. Biltgen og J. Passer,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Dom

1 Carmen Liaño Reig har med appellen nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 24. oktober 2019, Liaño Reig mod SRB (T-557/17, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2019:771), hvorved Retten forkastede appellantens søgsmål med påstand dels om annullation af artikel 6, stk. 1, litra d), i afgørelse SRB/EES/2017/08 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (herefter »Afviklingsinstansen«) den 7. juni 2017 vedrørende en afviklingsordning for Banco Popular Español SA (herefter »Banco Popular«), for så vidt som denne ordning foreskriver konverteringen af supplerende kapitalinstrumenter, som identificeret ved International Securities Identification Number (international identifikationsnummer for værdipapirer, ISIN) XS 0550098569, til nye aktier i Banco Popular (herefter »afviklingsafgørelsen«), og den midlertidige værdiansættelse foretaget af en uafhængig ekspert samt den midlertidige værdiansættelse foretaget af Afviklingsinstansen, dels om erstatning som følge af den annullation, der således var nedlagt påstand om, for det tab, der angiveligt er lidt på grund af denne konvertering.

Retsforskrifter

Forordning (EU) nr. 806/2014

2 Artikel 3, stk. 1, nr. 30), 40), 44), 47) og 51), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) har følgende ordlyd:

»Ved anvendelsen af denne forordning forstås ved:

[…]

30) »virksomhedssalgsværktøj«: mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 24

[…]

40) »kapitalgrundlag«: kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1, berigtiget i EUT 2013, L 208, s. 68, og EUT 2013, L 321, s. 6)]

[…]

44) »nedskrivning og konverteringsbeføjelser«: beføjelserne som omhandlet i artikel 21

[…]

47) [»supplerende kapitalinstrumenter«: kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder betingelserne i artikel 63 i forordning nr. 575/2013]

[…]

51) »relevante kapitalinstrumenter«: supplerende kapitalinstrumenter og hybride kernekapitalinstrumenter.«

3 Artikel 15, stk. 1, litra a), b), f) og g), i forordning nr. 806/2014 bestemmer:

»1. Når Afviklingsinstansen, Rådet [for Den Europæiske Union], [Europa-]Kommissionen samt, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, træffer de alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingsforanstaltningen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

a) [A]ktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene.

b) [K]reditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærerne i overensstemmelse med den i artikel 17 anførte prioritetsorden for deres fordringer, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i denne forordning.

[…]

f) [K]reditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i denne forordning.

g) [I]ngen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis en enhed som omhandlet i artikel 2 var blevet håndteret som led i almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 29.«

4 Denne forordnings artikel 17 med overskriften »Prioritetsorden for fordringer« bestemmer:

»1. Ved anvendelsen af bail-in-værktøjet på en enhed som omhandlet i nærværende forordnings artikel 2, og uden at dette berører passiver, der er udelukket fra bail-in-værktøjet i henhold til artikel 27, stk. 3, træffer Afviklingsinstansen, Kommissionen eller, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder afgørelse om udøvelsen af […] nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, herunder en eventuel anvendelse af artikel 27, stk. 5, og de nationale afviklingsmyndigheder udøver disse beføjelser i overensstemmelse med artikel 47 og 48 i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)] og i overensstemmelse med en omvendt prioritetsorden for fordringer efter national lovgivning, herunder bestemmelserne til gennemførelse af artikel 108 i direktiv 2014/59/EU.

2. De deltagende medlemsstater underretter Kommissionen og Afviklingsinstansen […] om prioritetsrækkefølgen for fordringerne i forhold til enhederne i artikel 2 i henhold til national insolvensret den 1. juli i hvert kalenderår eller straks, hvis der sker en ændring af prioritetsrækkefølgen.

Anvendes bail-in-værktøjet, hæfter indskudsgarantiordningen, jf. bestemmelserne i artikel 79.«

5 Den nævnte forordnings artikel 21, stk. 1, 7, 10 og 11, er affattet således:

»1. Afviklingsinstansen udøver først beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter efter proceduren i artikel 18 for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og [artikel 7,] stk. 5, når

betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og når den ved et eksekutiv møde efter at have modtaget meddelelse i henhold til andet afsnit eller på eget initiativ vurderer, at en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 16 og 18 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingsforanstaltning

b) at enheden ikke længere vil være levedygtig, medmindre de relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egenkapital

c) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravet til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag og en konsolideret situation, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig

d) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på koncernniveau, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag, på koncernniveau eller på et konsolideret grundlag, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig

e) at enheden eller koncernen har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen i de tilfælde, der er fastsat i artikel 18, stk. 4, litra d), nr. iii).

[Den Europæiske Centralbank (ECB)] foretager vurderingen af betingelserne som omhandlet i første afsnit, litra a), c) og d), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde ligeledes foretage en sådan vurdering.

[…]

7. Hvis en eller flere af de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt, beslutter Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren som fastsat i artikel 18, om beføjelserne til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter skal udøves uafhængigt eller i overensstemmelse med proceduren i artikel 18 kombineret med en afviklingsforanstaltning.

[…]

10. Afviklingsinstansen påser, at de nationale afviklingsmyndigheder udøver nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne hurtigst muligt i overensstemmelse med den i artikel 17 anførte prioritetsorden for deres fordringer og på en måde, der giver følgende resultater:

a) [E]gentlige kernekapitalposter nedbringes først i forhold til tabene og inden for dens kapacitet.

b) [H]ovedstolen af [hybride] kernekapitalinstrumenter nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt inden for de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

c) [H]ovedstolen af [supplerende] kapitalinstrumenter nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt inden for de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

11. De nationale afviklingsmyndigheder efterlever Afviklingsinstansens instrukser og foretager nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 29.«

6 Artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 fastsætter:

»Når Afviklingsinstansen beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og [artikel 7,] stk. 5, hvis betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og denne afviklingsforanstaltning medfører, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, giver Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i henhold til artikel 21 umiddelbart inden eller samtidigt med anvendelsen af afviklingsværktøjet.«

7 Denne forordnings artikel 24 bestemmer:

»1. Inden for afviklingsordningen består virksomhedssalgsværktøjet i overførsel af følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller

b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling.

2. For så vidt angår virksomhedssalgsværktøjet[…] fastsættes i afviklingsordningen:

a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser der skal overføres af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1 og […] 7-11, i direktiv [2014/59]

b) på hvilke kommercielle vilkår den nationale afviklingsmyndighed under hensyntagen til omstændighederne og omkostningerne og udgifterne under afviklingsproceduren skal foretage overførslen i henhold til artikel 38, stk. 2, 3 og 4, i direktiv [2014/59]

c) hvorvidt overførselsbeføjelsen kan udøves flere gange af den nationale afviklingsmyndighed, jf. artikel 38, stk. 5 og 6, i direktiv [2014/59]

d) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af den pågældende enhed eller de pågældende instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1 og 2, i direktiv [2014/59]

e) hvorvidt den nationale afviklingsmyndigheds overholdelse af salgskravene vil svække afviklingsmålene, jf. nærværende artikels stk. 3.

3. Afviklingsinstansen anvender virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde salgskravene som fastsat i stk. 2, litra e), hvis den finder, at overholdelse af disse krav vil svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) [D]en finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet nødlidende eller forventeligt nødlidende, […]

b) [D]en finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme vil svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet i artikel 14, stk. 2, litra b).«

Forordning nr. 575/2013

8 I artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning nr. 575/2013 defineres begrebet »kapitalgrundlag« som »summen af kernekapital og supplerende kapital«.

9 Denne forordnings artikel 63, litra n), i den affattelse, der fandt anvendelse på tidspunktet for vedtagelsen af afviklingsafgørelsen, bestemte:

»Kapitalinstrumenterne og de efterstillede lån kvalificeres som supplerende kapitalinstrumenter, hvis følgende betingelser er opfyldt:

[…]

n) Hvis instrumenterne ikke er udstedt direkte af et institut, eller hvis de efterstillede lån ikke er modtaget direkte af et institut, skal følgende to betingelser begge være opfyldt:
   i) [I]nstrumenterne er udstedt, eller de efterstillede lån er optaget af en enhed, som indgår i konsolideringen efter bestemmelserne i første del, afsnit II, kapitel 2.
   ii) [P]rovenuet er umiddelbart til rådighed for instituttet uden begrænsning i en form, som opfylder betingelserne i dette stykke.«

Sagens baggrund

10 Sagens baggrund er sammenfattet som følger i den appellerede kendelses præmis 1-11:

»1 Sagsøgeren, Carmen Liaño Reig, var inden vedtagelsen af en afviklingsordning for [Banco Popular] indehaver af en obligation med en nominel værdi på 50 000 EUR udstedt af BPE Financiaciones, SA, og identificeret ved [ISIN] XS 0550098569.

2 Den 7. juni 2017 traf [Afviklingsinstansen] afgørelse om [afvikling] på grundlag af [forordning nr. 806/2014].

3 Forud for vedtagelsen af afviklingsafgørelsen blev der foretaget en værdiansættelse af Banco Popular i overensstemmelse med artikel 20 i forordning nr. 806/2014. Denne værdiansættelse omfatter to rapporter, der er vedlagt som bilag til afviklingsafgørelsen. Den første værdiansættelsesrapport (herefter »den første værdiansættelse«), der er dateret den 5. juni 2017, blev udarbejdet af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 20, stk. 5, litra a), i forordning nr. 806/2014 og havde til formål at tilvejebringe de oplysninger, der ville gøre det muligt at afgøre, om betingelserne for at indlede en afviklingsprocedure, således som disse er defineret i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, var opfyldt. Den anden værdiansættelsesrapport (herefter »den anden værdiansættelse«), der er dateret den 6. juni 2017, blev udarbejdet af en uafhængig ekspert […] i henhold til artikel 20, stk. 10, i forordning nr. 806/2014. Den anden værdiansættelse havde til formål at vurdere værdien af Banco Populars aktiver og passiver, at tilvejebringe en vurdering af den behandling, som aktionærerne og kreditorerne ville have fået, hvis Banco Popular havde været genstand for en almindelig insolvensbehandling, samt at tilvejebringe de oplysninger, der ville gøre det muligt at træffe afgørelse om, hvilke aktier og ejerskabsinstrumenter der skulle overføres, og som ville give Afviklingsinstansen en forståelse af, hvad der i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet udgjorde de kommercielle vilkår.

4 Afviklingsinstansen besluttede i afviklingsafgørelsens artikel 5, stk. 1, følgende:

»Det afviklingsværktøj, der er anvendt på Banco Popular, består i at sælge virksomheden i henhold til artikel 24 i forordning nr. 806/2014 ved at overføre aktier til en køber. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenterne skal foretages umiddelbart inden anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet.«

5 Afviklingsafgørelsens artikel 6 vedrører nedskrivning af kapitalinstrumenterne og virksomhedssalgsværktøjet. I denne artikels stk. 1 anførte Afviklingsinstansen de foranstaltninger, som den havde truffet beslutning om i forbindelse med udøvelsen af den beføjelse til nedskrivning, der er fastsat i artikel 21 i forordning nr. 806/2014.

6 I afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, besluttede Afviklingsinstansen således:
a) først at nedskrive den nominelle værdi af aktiekapitalen [i] Banco Popular med 2 098 429 046 EUR, hvilket ville føre til annullation af 100% af aktierne i Banco Popular
b) derefter at konvertere hele hovedstolen af de hybride kernekapitalinstrumenter, som Banco Popular havde udstedt, og som var i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier I«
c) derefter at nedskrive den nominelle værdi af »de nye aktier I« til nul, hvilket ville føre til annullation af 100% af »disse nye aktier I«
d) endelig at konvertere hele hovedstolen af de supplerende kapitalinstrumenter, som Banco Popular havde udstedt, og som var i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier II«. De omhandlede supplerende kapitalinstrumenter skulle konverteres til »nye aktier II«.

7 Det fremgår af afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 3, at disse nedskrivnings- og konverteringsforanstaltninger er baseret på den anden værdiansættelse, som bekræftes af resultatet af en gennemsigtig og åben salgsproces, der er gennemført af den spanske afviklingsmyndighed, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (omstruktureringsfond for banker, herefter »FROB«).

8 I afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 5, anførte Afviklingsinstansen, at den udøvede de beføjelser, som den er tillagt i henhold til artikel 24, stk. 1, litra a), i forordning nr. 806/2014, med hensyn til virksomhedssalgsværktøjet og bestemte, at »de nye aktier II« frit og uden at være behæftet med rettigheder eller at give tredjemand en fortrinsstilling skulle overføres til Banco Santander, SA, mod betaling af en købspris på 1 EUR. Det fremgår, at køberen allerede har accepteret overførslen.

9 Den 7. juni 2017 vedtog […] Kommissionen afgørelse (EU) 2017/1246 om godkendelse af afviklingsordningen for Banco Popular [SA] (EUT 2017, L 178, s. 15).

10 Samme dag traf FROB de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre afviklingsafgørelsen i overensstemmelse med artikel 29 i forordning nr. 806/2014. I denne forbindelse gav FROB accept til, at de nye aktier i Banco Popular, der hidrørte fra konverteringen af de supplerende kapitalinstrumenter, kunne overføres til Banco Santander.

11 Den 28. september 2018 indtrådte Banco Santander efter en fusion ved overtagelse som universalsuccessor efter Banco Popular.«

Sagen for Retten og den appellerede kendelse

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. august 2017 anlagde appellanten sag med påstand dels om annullation af afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), for så vidt som denne bestemmelse foreskriver konvertering af de supplerende kapitalinstrumenter, som var identificeret ved ISIN XS 0550098569, til nye aktier i Banco Popular, og annullation af den midlertidige værdiansættelse foretaget af en uafhængig ekspert og den midlertidige værdiansættelse foretaget af Afviklingsinstansen, dels om erstatning som følge af den annullation, der således var nedlagt påstand om, for det tab, der angiveligt var lidt på grund af denne konvertering.

12 Den 14. februar 2018 anmodede Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i Rettens procesreglement, Afviklingsinstansen om at fremlægge visse dokumenter. Afviklingsinstansen efterkom denne anmodning inden for den fastsatte frist.

13 Den 6. juli 2018 stillede Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i Rettens procesreglement parterne skriftlige spørgsmål om bl.a. appellantens søgsmålsinteresse og søgsmålskompetence. Parterne besvarede disse spørgsmål inden for den fastsatte frist.

14 Den 17. maj 2019 stillede Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89 i Rettens procesreglement parterne skriftlige spørgsmål om formaliteten. Disse spørgsmål vedrørte navnlig den delvise annullation af afviklingsafgørelsen og spørgsmålet om, hvorvidt visse bestemmelser i denne afgørelse kunne udskilles. Parterne besvarede disse spørgsmål inden for den fastsatte frist.

15 Ved den appellerede kendelse besluttede Retten på grundlag af artikel 129 i Rettens procesreglement at afsige begrundet kendelse om, hvorvidt sagen skulle afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke var opfyldt, og afviste søgsmålet, idet det åbenbart ikke kunne antages til realitetsbehandling, og uden at tage stilling til de af appellanten fremsatte anbringender.

16 Hvad for det første angår påstanden om delvis annullation af afviklingsafgørelsen bemærkede Retten i denne henseende, at det af retspraksis (dom af 16.7.2015, Kommissionen mod Rådet, C-425/13, EU:C:2015:483, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis) fremgår, at en delvis annullation af en EU-retsakt kun er mulig, såfremt de elementer, der kræves annulleret, kan udskilles fra den øvrige retsakt. Retten fastslog endvidere, at dette krav om, at elementerne skal kunne udskilles, ikke er opfyldt, når en delvis annullation af en akt bevirker, at aktens materielle indhold ændres. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de anfægtede bestemmelser kan udskilles, afhænger dette af en prøvelse af disse bestemmelsers rækkevidde med henblik på at vurdere, om en annullation af disse vil ændre ånden bag eller det materielle indhold i den afgørelse, som påstås annulleret. Endelig anførte Retten, at det, for så vidt som den havde fået forelagt en påstand om delvis annullation af en afgørelse, var nødvendigt at undersøge, om en sådan delvis annullation var mulig. Hvis dette ikke var tilfældet, skulle søgsmålet afvises, idet Retten ikke kan erklære en retsakt ugyldig i sin helhed, hvis den kun har fået forelagt en påstand om delvis ugyldighed, idet den ellers træffer afgørelse ultra petita.

17 Med henblik på at afgøre, om den bestemmelse i afviklingsafgørelsen, som krævedes annulleret, dvs. den bestemmelse, der foreskrev konvertering af de supplerende kapitalinstrumenter, som appellanten var indehaver af, kunne udskilles fra hele den afviklingsordning, der var vedtaget for Banco Popular, bemærkede Retten derfor, at de værdipapirer, som BPE Financiaciones havde udstedt, og som appellanten var indehaver af, var de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular, som var identificeret i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), blandt de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular, der skulle nedskrives og konverteres til »nye aktier II«. Retten tilføjede i denne henseende, at det af afviklingsafgørelsens artikel 6 fremgik, at det anvendte afviklingsværktøj, dvs. salget af virksomheden, for Banco Populars vedkommende forudsatte, at der blev foretaget en forudgående konvertering af samtlige de supplerende kapitalinstrumenter, som var identificeret i

afviklingsafgørelsen, til »nye aktier II«. Retten bemærkede endvidere, at disse nedskrivnings- og konverteringsforanstaltninger ifølge afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 3, var baseret på den anden værdiansættelse, som var blevet bekræftet af resultatet af en gennemsigtig og åben salgsproces, som FROB havde gennemført. Eftersom Banco Santander havde foreslået at købe aktierne i Banco Popular til en pris på 1 EUR, hvilket bl.a. indebar konvertering af 100% af de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular, var konverteringen af samtlige disse instrumenter imidlertid en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af salget til Banco Santander, hvilket ikke ville have kunnet finde sted på de samme betingelser, såfremt visse af de supplerende kapitalinstrumenter, der var i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, ikke var blevet konverteret. Endelig forkastede Retten de øvrige argumenter, som appellanten havde fremført vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen om at konvertere de supplerende kapitalinstrumenter kunne udskilles fra afviklingsafgørelsen i sin helhed.

18 Hvad for det andet angår påstanden om annullation af den første og den anden værdiansættelse fandt Retten, at eftersom påstanden om delvis annullation af afviklingsafgørelsen var blevet afvist, skulle denne påstand ligeledes afvises.

19 Hvad for det tredje angår påstanden om erstatning var Retten af den opfattelse, at eftersom annullationspåstanden var blevet afvist, skulle denne påstand ligeledes afvises, uden at dette ville berøre appellantens mulighed for senere at anlægge et eventuelt erstatningssøgsmål.

Parternes påstande

20 Med appellen har Carmen Liaño Reig nedlagt følgende påstande:

– Appellen tages til følge, og den appellerede kendelse ophæves, for så vidt som Retten henholdsvis i punkt 1 og 3 i kendelsens konklusion afviste appellantens søgsmål for Retten og tilpligtede appellanten at betale sagsomkostningerne.

– Domstolen træffer selv endelig afgørelse i den tvist, som var genstand for søgsmålet for Retten, idet alle de påstande, som appellanten nedlagde i stævningen i første instans, tages til følge, hvis Domstolen finder, at sagen er moden til påkendelse, og i modsat fald hjemvises sagen til Retten til afgørelse, idet afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

21 Afviklingsinstansen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanten tilpligtes at betale omkostningerne i denne sag såvel som i sagen for Retten.

Om appellen

22 Til støtte for appellen har appellanten fremsat fire anbringender. Med det første anbringende, der er opdelt i otte led, har appellanten anfægtet den appellerede kendelse, for så vidt som Retten fandt, at den bestemmelse, som krævedes annulleret, ikke kunne udskilles fra de øvrige elementer i afviklingsafgørelsen uden at ændre denne afgørelses materielle indhold. Med det andet anbringende, der er opdelt i tre led, har appellanten anfægtet den appellerede kendelse, for så vidt som Retten fandt, at det ville være i strid med princippet om ligebehandling af kreditorer, der tilhører samme klasse, at foretage delvis annullation af afviklingsafgørelsen. Med det tredje anbringende har appellanten anfægtet afvisningen af påstanden om annullation af den første og den anden værdiansættelse. Endelig har appellanten med det fjerde anbringende anfægtet afvisningen af påstanden om erstatning.

Om det første anbringendes første, tredje og fjerde samt sjette til ottende led

Parternes argumentation

23 Med det første anbringendes første, tredje og fjerde samt sjette til ottende led, som skal behandles samlet og først, har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelse, og navnlig dennes præmis 30 og 35, 31 og 32 samt 40 og 42, er behæftet med en begrundelsesmangel, og at Retten ikke har besvaret visse af appellantens argumenter.

24 Retten identificerede således ikke afviklingsafgørelsens materielle indhold, begrundede ikke konstateringen af, at konverteringen af BPE Financiaciones-obligationer til aktier i Banco Popular var vigtig for overdragelsen af hele aktiekapitalen til Banco Santander, og redegjorde heller ikke for grundene til, at appellantens argumentation var »ulogisk«. Retten undlod endvidere at uddybe det objektive kriterium, hvorpå den baserede afvisningen af søgsmålet. Retten begrundede endvidere ikke sin vurdering, hvorefter det med henblik på overførslen til Banco Santander af hele aktiekapitalen i Banco Popular var nødvendigt at konvertere alle de supplerende kapitalinstrumenter som en forudsætning for gennemførelsen af det afviklingsværktøj, der bestod i salg af virksomheden. Endelig begrundede Retten ikke, hvorfor den forkastede flere af appellantens argumenter, der vedrørte den omstændighed, at den anden værdiansættelse manglende gyldighed, den omstændighed, at beløbet for de værdipapirer, som appellanten var indehaver af, ikke havde en betydelig størrelse i forhold til samtlige de kapitalinstrumenter i Banco Popular, der var blevet nedskrevet og konverteret, og anvendelsen af artikel 21, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014.

25 Afviklingsinstansen har bestridt appellantens argumentation.

Domstolens bemærkninger

26 Indledningsvis bemærkes, at det af fast retspraksis fremgår, at den forpligtelse til at begrunde domme, som påhviler Retten, indebærer, at Retten klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret (dom af 16.7.2020, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen, C-378/16 P, EU:C:2020:575, præmis 95 og den deri nævnte retspraksis).

27 Det fremgår ligeledes af Domstolens faste praksis på området for appelsager, at Rettens begrundelse kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til de grunde, som Retten støttede sig på, og således at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 16.7.2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen, C-606/18 P, EU:C:2020:571, præmis 101 og den deri nævnte retspraksis). Begrundelsespligten indebærer således ikke, at Retten skal fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen (dom af 25.6.2020, Satcen mod KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

28 Endelig skal der sondres mellem den begrundelsespligt, der påhviler Retten, og spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for den appellerede kendelse er materielt rigtig (jf. i denne retning dom af 18.6.2015, Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 37, og af 30.4.2019, Italien mod Rådet (Kvote for sværdfisk i Middelhavet), C-611/17, EU:C:2019:332, præmis 48), således at den omstændighed, at Retten vedrørende sagens realitet er kommet til et andet resultat end appellanten, ikke i sig selv kan behæfte den appellerede kendelse med en mangelfuld begrundelse (dom af 20.5.2010, Gogos mod Kommissionen, C-583/08 P, EU:C:2010:287, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

29 Hvad angår det første anbringendes første og tredje led har appellanten foreholdt Retten, at den i den appellerede kendelses præmis 40 ikke identificerede afviklingsafgørelsens materielle indhold og dermed for ikke at have taget hensyn til den retspraksis, hvorefter det med henblik på at vurdere, om en påstand om delvis annullation af en EU-retsakt kan antages til realitetsbehandling, på grundlag af et objektivt kriterium skal afgøres, om en sådan annullation vil ændre den pågældende retsakts materielle indhold.

30 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 27-36 foretog en vurdering af, om afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), som appellanten havde påstået annulleret, kunne udskilles.

31 Med henblik herpå foretog Retten en analyse af bestemmelserne i denne afgørelse og udledte heraf dels, at nedskrivningen og konverteringen af samtlige de hybride kernekapitalinstrumenter og konverteringen af samtlige de supplerende kapitalinstrumenter udgjorde en forudsætning for anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, dels at konverteringen af samtlige de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular var en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af salget til Banco Santander.

32 Selv om Retten ikke udtrykkeligt anførte en bemærkning herom, fremhæver sådanne elementer imidlertid afviklingsafgørelsens ordlyd og materielle indhold. Rettens analyse viser desuden, at Retten i overensstemmelse med retspraksis (dom af 6.12.2012, Kommissionen mod Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, præmis 38) således på grundlag af et objektivt kriterium, nemlig afviklingsafgørelsens ordlyd, vurderede, om det element i denne afgørelse, som krævedes annulleret, kunne udskilles fra resten af den nævnte afgørelse, og om en delvis annullation af samme afgørelse ville have ændret det materielle indhold heraf.

33 For det andet bemærkes, at den appellerede kendelses præmis 40 har til formål at besvare det af appellanten anførte argument, der er nævnt i denne kendelses præmis 39, og ikke i egentlig forstand at vurdere, om afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), kan udskilles. I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, redegjorde Retten i øvrigt i den nævnte kendelses præmis 40 klart og utvetydigt for grundene til, at den kvalificerede appellantens argument som »ulogisk«. Det følger således af det andet punktum i denne præmis, der i øvrigt indledes med udtrykket »nemlig«, at dette argument er »ulogisk«, idet det ikke havde været muligt at lægge til grund, at hele aktiekapitalen i Banco Popular var blevet overført til Banco Santander, hvis de værdipapirer, som appellanten var indehaver af, ikke var blevet konverteret til »nye aktier II«.

34 Det følger heraf, at det første anbringendes første og tredje led skal forkastes.

35 Hvad angår det første anbringendes fjerde led har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelses præmis 30 og 35 er behæftet med en begrundelsesmangel vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der var nødvendigt at konvertere samtlige supplerende kapitalinstrumenter som en forudsætning for anvendelsen af det afviklingsværktøj, der består i salg af virksomheden.

36 I denne forbindelse bemærkes indledningsvis, at Retten i den appellerede kendelses præmis 30 begrænsede sig til at identificere afviklingsafgørelsens materielle indhold ved at henvise til ordlyden af denne afgørelses artikel 6 uden på nogen måde at foretage en vurdering af, om det var nødvendigt at konvertere samtlige de supplerende kapitalinstrumenter som en nødvendig forudsætning for anvendelsen af afviklingsværktøjet.

37 Hvad angår den appellerede kendelses præmis 35 anførte Retten heri, at konverteringen af samtlige de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular af de grunde, som den netop havde nævnt, var en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af salget til Banco Santander, at dette salg ikke ville have kunnet finde sted på de samme betingelser, hvis visse af de supplerende kapitalinstrumenter, der var i

omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, ikke var blevet konverteret, og at annullationen af konverteringen af visse af disse instrumenter ville kunne ændre afviklingsafgørelsens materielle indhold.

38 Denne præmis kan derfor ikke læses adskilt fra den appellerede kendelses præmis 28-34, der går forud for denne præmis, og hvori Retten i overensstemmelse med de krav, der er nævnt i denne doms præmis 26, redegjorde for grundene til, at den fandt, at konverteringen af samtlige supplerende kapitalinstrumenter var en nødvendig forudsætning for anvendelsen af afviklingsværktøjet.

39 Det følger heraf, at Rettens bedømmelse i den appellerede kendelses præmis 35 i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, er tilstrækkeligt begrundet.

40 Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 35 begik en retlig fejl, for så vidt som det, henset til de forskellige argumenter, som appellanten havde påberåbt sig, var begrundet at konkludere, at Banco Santander hverken ville have givet afkald på at fremsætte sit tilbud på køb af Banco Populars aktiviteter eller ville have nedsat købsprisen, hvis BPE Financiaciones-obligationerne ikke var blevet konverteret til aktier i Banco Popular, hvilket indebærer, at konverteringen af BPE Financiaciones-obligationerne ikke forudsatte, at der blev foretaget en ændring af betingelserne for salget af Banco Populars aktier til Banco Santander, og at den ønskede annullation ikke havde nogen indvirkning på afviklingsafgørelsens materielle indhold.

41 I denne henseende bemærkes, at appellanten har påberåbt sig argumenter, der vedrører lovligheden af bestemmelsen i afviklingsafgørelsen. Der skal imidlertid sondres mellem spørgsmålet om lovligheden af denne afgørelse og spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om delvis annullation af den nævnte afgørelse kan antages til realitetsbehandling, således at Retten i forbindelse med vurderingen af, om et annullationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse kan antages til realitetsbehandling, ikke er forpligtet til at bedømme og besvare de argumenter, der er fremført til anfægtelse af denne afgørelses lovlighed.

42 Appellanten kan derfor ikke foreholde Retten, at den begik en retlig fejl og tilsidesatte begrundelsespligten ved ikke at tage stilling til de argumenter, der vedrører lovligheden af afviklingsafgørelsen.

43 Følgelig skal det første anbringendes fjerde led forkastes.

44 Hvad angår det første anbringendes sjette og ottende led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 ikke tog hensyn til appellantens argumenter vedrørende den anden værdiansættelse, og at den desuden så bort fra appellantens argument om anvendelsen af artikel 21, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt betingelsen om udskillelig karakter var opfyldt.

45 For det første bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 31 og 32 begrænsede sig til at redegøre for bestemmelserne i afviklingsafgørelsen, og navnlig denne afgørelses artikel 6, stk. 4.

46 Selv om Retten derved henviste til den anden værdiansættelse, skal det konstateres, at appellanten har foreholdt Retten, at den i forbindelse med vurderingen af, om hendes påstand om delvis annullation af afviklingsafgørelsen kunne antages til realitetsbehandling, ikke tog hensyn til visse af de argumenter, der var fremført i replikken vedrørende lovligheden af denne afgørelse.

47 Som det fremgår af denne doms præmis 41, skal der i forbindelse med vurderingen af, om et annullationssøgsmål til prøvelse af en EU-retsakt kan antages til realitetsbehandling, imidlertid sondres mellem spørgsmålet om lovligheden af denne retsakt og spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om delvis annullation af den nævnte afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

48 For det andet bemærkes, at appellanten som svar på det andet spørgsmål, der blev stillet som led i foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse af 17. maj 2019, anførte, således som hun også havde anført i replikkens punkt 37, at selv om de af BPE Financiaciones udstedte obligationer blev anset for et relevant kapitalinstrument, og selv om en afviklingsforanstaltning kunne anvendes på kapitalinstrumenter udstedt af et datterselskab, der ikke er omfattet af forordning nr. 806/2014, er det ifølge denne forordnings artikel 21, stk. 1, litra c), for så vidt angår nedskrivning og konvertering af obligationer et krav, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af de kapitalinstrumenter, der er udstedt af datterselskabet, udøves.

49 Det er korrekt, at Retten i den appellerede kendelse ikke udtrykkeligt tog stilling til dette argument fra appellanten.

50 Det bemærkes imidlertid, at Retten i den appellerede kendelses præmis 42 klart og utvetydigt redegjorde for grundene til, at argumentet om, at den manglende konvertering af de værdipapirer, som appellanten var indehaver af, ikke ville have forhindret overførslen af samtlige aktier til Banco Santander under de samme betingelser, ikke skulle tages til følge.

51 Retten redegjorde endvidere i den appellerede kendelses præmis 43-51 i tilstrækkeligt omfang for grundene til, at overholdelsen af princippet om ligebehandling af alle kreditorer i samme klasse og artikel 21 i forordning nr. 806/2014 ikke var til hinder for, at afviklingsafgørelsen kunne vedrøre kapitalinstrumenter som dem, appellanten var indehaver af, dvs. supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular, der var udstedt af et datterselskab, som var fuldt ud ejet af banken.

52 Det følger heraf, at Retten i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 27, implicit fastslog, at appellantens argument om anvendelsen af artikel 21, stk. 1, litra c), i forordning nr. 806/2014 ikke gjorde det muligt at godtgøre, at afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), som appellanten havde påstået annulleret, kunne udskilles fra denne afgørelse.

53 I øvrigt bemærkes endvidere, at appellantens påstand om, at de i denne forordning fastsatte betingelser for nedskrivning og konvertering af de omhandlede kapitalinstrumenter ikke var opfyldt, vedrørte lovligheden af afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), og ikke spørgsmålet om, hvorvidt denne bestemmelse kan udskilles. Retten kan derfor ikke foreholdes, at den ikke udtrykkeligt tog stilling hertil.

54 Det første anbringendes sjette og ottende led skal derfor forkastes.

55 Hvad angår det første anbringendes syvende led har appellanten gjort gældende, at den appellerede kendelses præmis 42 er behæftet med en retlig fejl i form af en manglende begrundelse. Retten begrundede ikke, hvorfor den forkastede det af appellanten anførte argument, der er nævnt i den appellerede kendelses præmis 41, og heller ikke, hvorfor det var nødvendigt at foretage konvertering af samtlige kapitalinstrumenter inden anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet ved at overføre hele Banco Populars aktiekapital til Banco Santander.

56 I denne henseende er det for det første, for så vidt som appellanten har gjort gældende, at den appellerede kendelses præmis 42 er behæftet med den samme begrundelsesmangel som den nævnte kendelses præmis 30, tilstrækkeligt at bemærke, således som Domstolen har anført i denne doms præmis 36, at Retten i den nævnte kendelses præmis 30 begrænsede sig til at identificere afviklingsafgørelsens materielle indhold ved at henvise til ordlyden af afviklingsafgørelsens artikel 6.

57 For det andet bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 42 forkastede appellantens argument, idet den anførte, at den omstændighed, at de værdipapirer, som hun var indehaver, kun udgjorde et lille beløb, var uden betydning, for så vidt som udøvelsen af beføjelsen til at foretage nedskrivning og konvertering forud for overførslen skulle vedrøre samtlige kapitalinstrumenter i Banco Popular.

58 Det følger heraf, at Retten begrundede, hvorfor den ikke tiltrådte appellantens argument. Appellanten kan endvidere ikke gøre gældende, at Retten ikke begrundede, hvorfor det var nødvendigt at foretage konvertering af samtlige kapitalinstrumenter inden anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet ved at overføre hele aktiekapitalen i Banco Popular til Banco Santander, idet en sådan begrundelse udtrykkeligt fremgår af den appellerede kendelses præmis 28-35.

59 Følgelig skal det første anbringendes syvende led forkastes.

60 Henset til samtlige ovenfor anførte betragtninger skal det første anbringendes første, tredje og fjerde samt sjette til ottende led forkastes som ugrundede.

Om det første anbringendes andet led og det andet anbringende

Parternes argumentation

61 Med det første anbringendes andet led og det andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), ikke kunne udskilles fra denne afgørelse.

62 Den appellerede kendelses præmis 40 er behæftet med en fejl, idet Retten ikke tog hensyn til de oplysninger om beløbene for de supplerende kapitalinstrumenter, der er omhandlet i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), og som blev konverteret til aktier i Banco Popular. Appellanten begrænsede sig desuden ikke til at anføre, at BPE Financiaciones ikke kunne være genstand for afvikling, og gjorde ikke på noget tidspunkt gældende, at denne enhed var genstand for afviklingsordningen, men hævdede, at forordning nr. 806/2014, og navnlig dens artikel 21 om udøvelse af beføjelsen til konvertering og nedskrivning af kapitalinstrumenter, ikke fandt anvendelse på appellanten. Retten begik ligeledes en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 45 og 46 med urette at anvende det overordnede afviklingsprincip, der er fastsat i artikel 15, stk. 1, litra f), i forordning nr. 806/2014, på de af BPE Financiaciones udstedte obligationer, selv om denne enhed ikke er omfattet af forordningens anvendelsesområde, og dette princip ikke finder anvendelse på den. Endelig begik Retten i den appellerede kendelses præmis 44-46 og 51 en retlig fejl ved med urette at anvende ligebehandlingsprincippet på de af BPE Financiaciones udstedte obligationer.

63 Afviklingsinstansen har bestridt appellantens argumentation.

Domstolens bemærkninger

64 Indledningsvis bemærkes, at afviklingsafgørelsen består af to dele. For det første har Afviklingsinstansen i denne afgørelses artikel 1-4, som udgør »afsnit I«, anført grundene til, at der skulle træffes en afgørelse om afvikling over for Banco Popular. For det andet har Afviklingsinstansen i den nævnte afgørelses artikel 5-7, som udgør »afsnit II«, redegjort for afviklingsværktøjet. Navnlig er der i afviklingsafgørelsens artikel 5 foretaget en præcis beskrivelse af det anvendte afviklingsværktøj, dvs. i det foreliggende tilfælde virksomhedssalgsværktøjet, og i denne afgørelses artikel 6 præciseres det, at Afviklingsinstansen forud for salget skal udøve sin beføjelse til at foretage nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenterne i Banco Popular.

65 Hvad angår afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), som appellanten havde påstået annulleret, anførte Afviklingsinstansen i denne afgørelse, at samtlige de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular skulle nedskrives og konverteres til »nye aktier II«, og opstillede en liste over disse instrumenter, der omfattede de supplerende kapitalinstrumenter, der var udstedt af BPE Financiaciones, og som var identificeret ved ISIN XS 0550098569.

66 Det følger heraf, at søgsmålet for Retten vedrørte annullation af et enkelt element på den liste over relevante kapitalinstrumenter, der er nævnt i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d).

67 I denne henseende bemærkes, at det af Domstolens faste praksis fremgår, at en delvis annullation af en EU-retsakt kun er mulig, såfremt de elementer, der kræves annulleret, kan udskilles fra den øvrige retsakt. Domstolen har herved gentagne gange fastslået, at dette krav om, at elementerne skal kunne udskilles, ikke er opfyldt, når en delvis annullation af en akt bevirker, at det materielle indhold heraf ændres (dom af 9.11.2017, SolarWorld mod Rådet, C-204/16 P, EU:C:2017:838, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

68 Det følger heraf, at besvarelsen af spørgsmålet, om bestemmelserne i en EU-retsakt kan udskilles, afhænger af en prøvelse af disse bestemmelsers rækkevidde med henblik på at vurdere, om en annullation af disse ville ændre denne retsakts ånd eller materielle indhold (dom af 9.11.2017, SolarWorld mod Rådet, C-204/16 P, EU:C:2017:838, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

69 I det foreliggende tilfælde er disse betingelser ikke opfyldt.

70 De elementer i afviklingsafgørelsen, der vedrører nedskrivningen og konverteringen af kapitalinstrumenterne, kan nemlig ikke udskilles fra de øvrige elementer i denne afgørelse, herunder navnlig valget af at anvende det afviklingsværktøj, der består i salg af virksomheden.

71 Det materielle indhold af en afgørelse om afvikling som den, der er genstand for den foreliggende sag, omfatter ikke blot valget af afviklingsværktøj, men også valget af at kombinere dette værktøj med udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter samt valget af den måde, hvorpå dette skal gennemføres.

72 Således som Domstolen har anført i denne doms præmis 31 og 32, begik Retten derfor ikke en retlig fejl ved at fastslå, at afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), var uløseligt forbundet med selve det materielle indhold i afviklingsafgørelsen, og at en delvis annullation af denne afgørelse ville skade den nævnte afgørelses materielle indhold, som forudsætter, at samtlige de supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular nedskrives og derefter konverteres til »nye aktier II«.

73 Det følger således for det første af en samlet læsning af artikel 15, stk. 1, litra b), artikel 17, artikel 21, stk. 10, litra c), og artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 806/2014, at når en enhed er genstand for en afviklingsforanstaltning, afhænger nedskrivningen af kapitalinstrumenterne af denne enheds tabsniveau. Der skal derfor foretages fuldstændig nedskrivning af de supplerende kapitalinstrumenter, hvis tabet når op på fordringernes prioritetsniveau.

74 For det andet forudsætter det i det foreliggende tilfælde valgte afviklingsværktøj, dvs. virksomhedssalgsværktøjet, at der foreligger et sammenfald mellem udbud og efterspørgsel, hvilket indebærer, at en anfægtelse af nedskrivningen og konverteringen af et supplerende kapitalinstrument som det, der er genstand for appellantens påstand om annullation, nødvendigvis vil påvirke den af Banco Santander tilbudte pris og dermed salget af virksomheden til denne enhed samt anvendelsen af afviklingsværktøjet.

75 Denne vurdering drages ikke i tvivl af appellantens argument om, at Retten i den appellerede kendelses præmis 40 begik en fejl ved ikke at tage hensyn til de oplysninger om beløbene for de supplerende kapitalinstrumenter, der er omhandlet i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), og som blev konverteret til aktier i Banco Popular.

76 Den afgrænsning af de supplerende kapitalinstrumenter, der skal gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering forud for anvendelsen af afviklingsværktøjet, skal i overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, litra b), artikel 17 og artikel 21, stk. 10, litra c), i forordning nr. 806/2014 nemlig fastlægges ud fra enhedens tabsniveau og reglerne om fordringernes prioritetsorden.

77 I modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, kan det, uanset størrelsen af hvert enkelt af disse kapitalinstrumenter, endvidere ikke lægges til grund, at alle de instrumenter, der er identificeret i afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), er blevet konverteret, hvis et af disse instrumenter, som udgør selv en ubetydelig del af disse instrumenter, ikke var blevet nedskrevet. Således som Retten med føje anførte, ville det nemlig i et sådant tilfælde ikke kunne fastslås, at hele aktiekapitalen i Banco Popular var blevet overført til Banco Santander.

78 Appellantens argument om, at Retten i den appellerede kendelses præmis 48 og 51 begik en fejl ved bedømmelsen af appellantens argumentation, for så vidt som appellanten ikke havde begrænset sig til at gøre gældende, at BPE Financiaciones ikke kunne være genstand for afvikling, og ikke på noget tidspunkt havde gjort gældende, at denne enhed var genstand for afviklingsordningen, men havde hævdet, at den nævnte enhed på grund af sine aktiviteter ikke var blandt de institutter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2014/59 og i artikel 2 i forordning nr. 806/2014, hvorpå disse retsakter, og navnlig den nævnte forordnings artikel 21, finder anvendelse, skal ligeledes forkastes.

79 I denne henseende bemærkes, at appellanten som svar på det første spørgsmål, litra b), i Rettens foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse af 17. maj 2019 anførte, at der var en væsentlig objektiv forskel mellem de af BPE Financiaciones udstedte obligationer og de andre supplerende kapitalinstrumenter, der blev konverteret til aktier i Banco Popular i henhold til afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d). Appellanten har navnlig anført, at disse obligationer var det eneste supplerende kapitalinstrument, der blev konverteret til aktier i Banco Popular, og som var blevet udstedt af en enhed, nemlig BPE Financiaciones, der ikke kunne gøres til genstand for afvikling.

80 Retten foretog imidlertid ikke en fejlagtig vurdering, da den i den appellerede kendelses præmis 48 anførte, at appellanten havde gjort gældende, at den manglende konvertering af de værdipapirer, som BPE Financiaciones var indehaver af, var forenelig med overholdelsen af princippet om ligebehandling af kreditorer, der tilhører samme klasse, og at appellanten havde påberåbt sig, at der bestod en objektiv forskel mellem de værdipapirer, som hun var indehaver af, og de andre supplerende kapitalinstrumenter, der var blevet konverteret, idet denne forskel skyldtes, at de værdipapirer, som hun var indehaver af, ikke var blevet udstedt af Banco Popular, men af BPE Financiaciones, og at denne udstedende enhed ikke opfyldte betingelserne for at kunne gøres til genstand for afvikling.

81 Hvad angår den appellerede kendelses præmis 51 anførte Retten heri, at appellantens argument om, at den manglende konvertering af de værdipapirer, som BPE Financiaciones havde udstedt, og som hun var indehaver af, var forenelig med overholdelsen af princippet om ligebehandling af kreditorer, der tilhører samme klasse, skyldtes en sammenblanding. Retten bemærkede navnlig, at eftersom den beføjelse til konvertering og nedskrivning, der er fastsat i artikel 21 i forordning nr. 806/2014, udøves i forhold til kapitalinstrumenter, som tilhører den enhed, der er genstand for afvikling, dvs. i det foreliggende tilfælde Banco Popular, indebar den omstændighed, at disse instrumenter var blevet udstedt af et datterselskab, der var fuldt ud ejet af Banco Popular, ikke, at den enhed, der havde udstedt instrumenterne, var genstand for afviklingsordningen, og denne omstændighed kunne således ikke godtgøre, at denne situation adskilte sig fra den situation, der var kendetegnende for Banco Populars andre supplerende kapitalinstrumenter. Retten foretog derved ikke en fejlagtig vurdering af appellantens argumentation.

82 Appellantens argument om, at Retten i den appellerede kendelses præmis 45 og 46 begik en retlig fejl ved med urette at anvende det overordnede princip for afvikling, der er fastsat i artikel 15, stk. 1, litra f), i forordning nr. 806/2014, på de obligationer, der var blevet udstedt af BPE Financiaciones, som er en enhed, der ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, skal ligeledes forkastes.

83 I denne henseende bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 45 og 46 var af den opfattelse, at det ville rejse tvivl om det overordnede princip for afvikling, der er fastsat i artikel 15, stk. 1, litra f), i forordning nr. 806/2014, hvorefter kreditorer i samme klasse behandles ens, hvis det

var muligt kun at annullere afviklingsafgørelsen, for så vidt som den bestemmer, at der skal foretages konvertering af visse supplerende kapitalinstrumenter. Retten fastslog på denne baggrund, at dette princip også var til hinder for, at konverteringen af visse af de supplerende kapitalinstrumenter kunne annulleres.

84 En sådan bedømmelse udgør ikke en retlig fejl.

85 Det fremgår nemlig af artikel 3, stk. 1, nr. 47), i forordning nr. 806/2014, at begrebet »supplerende kapitalinstrumenter« ved anvendelsen af denne forordning omfatter de kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder betingelserne i artikel 63 i forordning nr. 575/2013. Det fremgår af denne bestemmelse, at de instrumenter, der ikke er udstedt direkte af et institut, eller hvis de efterstillede lån ikke er modtaget direkte af et institut, ikke desto mindre kan kvalificeres som supplerende kapitalinstrumenter, såfremt de opfylder visse betingelser.

86 Det følger heraf, at den beføjelse til konvertering og nedskrivning, der er fastsat i artikel 21 i forordning nr. 806/2014, ikke er afhængig af, hvilken enhed der har udstedt obligationerne, men af obligationernes karakteristika.

87 Eftersom appellanten hverken for Retten eller for Domstolen har bestridt, at de af BPE Financiaciones udstedte værdipapirer udgør supplerende kapitalinstrumenter i Banco Popular, og ikke har fremsat noget klagepunkt mod den appellerede kendelses præmis 28, har appellanten ikke bestridt, at disse værdipapirer udgør et kapitalinstrument i et institut, der er genstand for afvikling.

88 Retten anførte derfor med rette dels, at den gældende retlige ramme gjorde det muligt at anse de værdipapirer, der var udstedt af BPE Financiaciones, for supplerende kapitalinstrumenter, dels at sådanne instrumenter kunne undergives beføjelsen til at foretage nedskrivning og konvertering i henhold til artikel 21 i forordning nr. 806/2014 og være omfattet af princippet om ligebehandling af kreditorer i samme klasse, der er fastsat i artikel 15, stk. 1, litra f), i forordning nr. 806/2014.

89 Endelig skal appellantens argument om, at Retten i den appellerede kendelses præmis 44-46 og 51 begik en retlig fejl og anførte en urigtig begrundelse ved med urette at anvende ligebehandlingsprincippet på de af BPE Financiaciones udstedte obligationer, ikke tages til følge.

90 Det skal nemlig bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 44-46 fandt, at indehavere af supplerende kapitalinstrumenter i et institut udgør en klasse af kreditorer, der skal behandles ens, når Afviklingsinstansen udøver sin beføjelse til at nedskrive og konvertere kapitalinstrumenter. Retten udledte heraf, at det ville rejse tvivl om dette overordnede princip om ligebehandling på området for afvikling, hvis det var muligt kun at annullere afviklingsafgørelsen, for så vidt som den bestemmer, at der skal foretages konvertering af visse supplerende kapitalinstrumenter, og at overholdelsen af princippet om ligebehandling af alle kreditorer i samme klasse derfor ligeledes var til hinder for, at der kunne ske annullation af konverteringen af kun visse supplerende kapitalinstrumenter.

91 I den nævnte kendelses præmis 51 afsluttede Retten sin vurdering af dette argument fra appellanten ved at anføre, at dette argument udsprang af en sammenblanding. Retten fremhævede, at de beføjelser til konvertering og nedskrivning, der er fastsat i artikel 21 i forordning nr. 806/2014, var blevet udøvet med hensyn til kapitalinstrumenterne i den enhed, der var genstand for afviklingen, dvs. i det foreliggende tilfælde Banco Popular. Retten tilføjede, at den omstændighed, at disse instrumenter var blevet udstedt af et datterselskab, der var fuldt ud ejet af Banco Popular, ikke indebar, at den enhed, der havde udstedt instrumenterne, var genstand for afviklingsordningen, og ikke kunne godtgøre, at denne situation adskilte sig fra den situation, der var kendetegnende for Banco Populars andre supplerende kapitalinstrumenter.

92 For så vidt som appellanten har foreholdt Retten, at den ikke besvarede visse af appellantens argumenter, bemærkes, at Retten i overensstemmelse med denne doms præmis 26-28 og 41 ikke er forpligtet til at besvare alle de argumenter, der er fremført for den, og navnlig de argumenter, der vedrører lovligheden af den bestemmelse, der påstås annulleret. Eftersom analysen af, om en bestemmelse kan udskilles, foretages i forbindelse med bedømmelsen af søgsmålets formalitet, er det for tidligt at bedømme og i givet fald at besvare de argumenter, der er fremført vedrørende den omhandlede retsakts lovlighed.

93 Appellanten har endvidere ikke påberåbt sig andre end sådanne argumenter og har gjort gældende, at eftersom afviklingsafgørelsens artikel 6, stk. 1, litra d), er ulovlig, kan denne bestemmelse udskilles fra den øvrige afgørelse, uden at det konkret er nødvendigt at godtgøre, hvilke forskelle der består mellem indehaverne af de af BPE Financiaciones udstedte obligationer og indehaverne af de andre supplerende kapitalinstrumenter, der er anført i den nævnte bestemmelse, hvilket indebærer, at de sidstnævnte instrumenter skal behandles særskilt, og at afviklingsafgørelsen skal annulleres delvist.

94 Henset til samtlige ovenfor anførte betragtninger skal det første anbringendes andet led og det andet anbringende forkastes som ugrundede.

Om det første anbringendes femte led

Parternes argumentation

95 Med det første anbringendes femte led har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og tilsidesatte hendes ret til forsvar ved i den appellerede kendelses præmis 33 og 34 at basere sig på det bindende købstilbud, som Banco Santander afgav den 7. juni 2017, selv om dette dokument ikke var blevet tilført sagsakterne. Appellanten har endvidere foreholdt Retten, at den ikke traf foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse for at afhjælpe denne utilstrækkelighed i sagsakterne. Endelig har appellanten gjort gældende, at hun i denne sammenhæng og henset til den betydning, som Retten tillagde dette tilbud, ville have kunnet godtgøre, således som det fremgår af fodnote 37 i den duplik, som Afviklingsinstansen indleverede til Retten, at Banco Santander i det nævnte tilbud ikke på nogen måde havde opstillet betingelser eller krav vedrørende de supplerende kapitalinstrumenter, der skulle konverteres.

96 Afviklingsinstansen har bestridt appellantens argumentation.

Domstolens bemærkninger

97 For det første skal en sådan argumentation, for så vidt som appellanten har gjort gældende, at Banco Santander ikke på nogen måde opstillede betingelser eller krav vedrørende de supplerende kapitalinstrumenter, der skulle konverteres, og at Retten foretog en urigtig gengivelse af det tilbud, som Banco Santander afgav den 7. juni 2017, ikke tages til følge. Således som sagsøgeren selv har fremhævet, havde Retten nemlig ikke adgang til dette dokument.

98 For det andet bemærkes, at det alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges til afgørelse (dom af 24.9.2009, Erste Group Bank m.fl. mod Kommissionen, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P og C-137/07 P, EU:C:2009:576, præmis 319 og den deri nævnte retspraksis). Appellanten kan derfor ikke foreholde Retten, at den ikke opfordrede Afviklingsinstansen til at fremlægge dette tilbud.

99 For det tredje skal det fastslås, dels at Retten indirekte baserede sig på Banco Santanders bindende tilbud, dels at dens vurderinger er baseret på andre dokumenter i sagsakterne.

100 Selv om Retten i den appellerede kendelses præmis 33 og 34 faktisk nævnte Banco Santanders bindende tilbud, henviste den nemlig ikke til indholdet af dette tilbud, men til de elementer, der fremgik af afviklingsafgørelsen vedrørende det nævnte tilbud, og til de oplysninger, som Afviklingsinstansen havde fremlagt.

101 Det fremgår desuden af FROB's processkrivelse af 6. juni 2017, som er nævnt i afviklingsafgørelsen og i den appellerede kendelses præmis 33 og 34, idet denne processkrivelse blev tilføjet sagsakterne på appellantens foranledning og fremgår af Afviklingsinstansens websted, at Banco Santanders tilbud nødvendigvis skulle være i overensstemmelse med de i denne processkrivelse nævnte oplysninger. Det fremgår imidlertid af den nævnte processkrivelse, at samtlige de supplerende kapitalinstrumenter, der er anført i bilag 2 hertil, herunder de supplerende kapitalinstrumenter, som appellanten var indehaver af, skulle konverteres til aktier og derefter overføres til Banco Santander.

102 Den omstændighed, at Banco Santanders tilbud ikke blev tilført sagsakterne, udgør derfor ikke en tilsidesættelse af appellantens ret til forsvar.

103 Det følger heraf, at det første anbringendes femte led skal forkastes som ugrundet.

Om det tredje og det fjerde anbringende

Parternes argumentation

104 Med det tredje og det fjerde anbringende har appellanten anfægtet afvisningen af såvel påstanden om annullation af den første og den anden værdiansættelse som påstanden om erstatning. Appellanten har gjort gældende, at denne afvisning fra realitetsbehandling i den appellerede kendelses præmis 55 og 66 alene er begrundet med henvisning til, at påstanden om delvis annullation af afviklingsafgørelsen ikke kunne antages til realitetsbehandling. Hvis afvisningen af denne sidstnævnte påstand ophæves, skal påstanden om annullation af den første og den anden værdiansættelse samt påstanden om erstatning følgelig anses for at kunne antages til realitetsbehandling.

105 Afviklingsinstansen har bestridt appellantens argumentation.

Domstolens bemærkninger

106 Det bemærkes, at appellanten ikke har fremført noget selvstændigt argument til støtte for det tredje og det fjerde anbringende, men har begrænset sig til at gøre gældende, at såfremt der gives medhold i det første og det andet appelanbringende, og Rettens afvisning af påstanden om delvis annullation ophæves, skal påstanden om annullation af den første og den anden værdiansættelse samt påstanden om erstatning anses for at kunne antages til realitetsbehandling.

107 Eftersom det første og det andet appelanbringende er blevet forkastet som ugrundede, skal det tredje og det fjerde appelanbringende ligeledes forkastes, og følgelig skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

108 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

109 Da Afviklingsinstansen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og appellanten har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale Afviklingsinstansens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

1) Appellen forkastes.

2) Carmen Liaño Reig betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter